

де $\overline{W}(m)$ – оцінка ефективності вибору числа \overline{m} – одиниць деякої продукції під реалізацію (продати) внаслідок усереднення за випадковостями.

Реалізація даної задачі в діяльності фізичних осіб-підприємців, сприятиме отримання допустимого прибутку від збутової діяльності при оптимізації витрат, за умов достатнього попиту в такий важкий час для підприємців України.

В тезах висвітлено розв'язання найпростішої задачі для збуту однотипного товару та в подальшому передбачене її узагальнення в сторону збільшення продукції і застосування менш жорстких обмежень на можливі випадки їх реалізації.

Список використаних джерел:

1. Господарський кодекс України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text>
2. Закон України Про підприємництво. / URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/887-12#Text>
3. 69% ФОПів зареєстрували у «Дії», а нових бізнесів з'явилося на третину менше: дослідження VKURSI. URL: <https://vkursi.pro/news/content/69-fopiv-ukraintsi-zareiestruvaly-u-dii-a-novykh-biznesiv-ziavylos-na-tretynu-menshe-doslijennia-v-483047>
4. Кузьмініх В. О., Молодід О. К., Тараненко Р. А. Методи дослідження операцій: навч. посіб. Київ : КПІ ім. Ігоря Сікорського, 2020. – 117 с.

Копча Ю.Ю.

*кандидат економічних наук,
доцент кафедри економіки повітряного транспорту,
Національний авіаційний університет*

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ОСНОВА КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ

В роботі на підставі інтелектуального потенціалу підприємства розглянуто через інтереси його конкурентоспроможність і інтелектуальний розвиток.

У сучасному стані розвитку економічної системи розвиток потенціалу, тобто спроможності підприємств та їхніх складових до саморозвитку та самовдосконалення, є більш важливим, ніж питання наявності та ефективного використання ресурсів. Бурхливий розвиток науки і техніки в багатьох галузях економічної діяльності, перехід багатьох підприємств до нових форм економічної діяльності (мережевий бізнес), необхідність формування та використання сучасних методів праці та комунікації, значно підвищили вимоги як до засобів праці, так і до інтелектуальних, кваліфікованих і професійних якостей працівників. Це робить актуальним вивчення питання визначення потенціалу працівників для ефективного

функціонування в нових соціальних і виробничих умовах Наведені вище визначення, на наш погляд, неадекватно відображають сучасні характеристики та сучасні вимоги до інтелектуального потенціалу підприємств. Існуючі визначення часто ґрунтуються на здатності персоналу накопичувати та використовувати навички і знання, проте слід додати компонент, що відповідає за здатність генерувати ідеї. Тому ми вважаємо, що економічний зміст терміна “інтелектуальний потенціал” на сьогодні можна визначити так, інтелектуальний потенціал - це накопичений працівником обсяг знань, компетенцій та досвіду, сформований вродженими здібностями та розвинутий через інвестиції в них, який за рахунок подальшого саморозвитку може підвищити як економічну ефективність його використання, так і зростання самооцінки та якості життя в сучасному суспільстві. У цьому визначенні є кілька ключових елементів. Це: природні здібності людини, обсяг інвестицій у розвиток інтелектуального потенціалу та самооцінка, тобто емоційна складова. У межах цього дослідження дуже складно розглянути вплив вроджених талантів людини на розвиток інтелектуального потенціалу компанії, оскільки це галузь інших наук. Тому розглянемо інші чинники та їхній вплив на розвиток інтелектуального потенціалу.

«Отже, до важливих умов підвищення рівня матеріально-технічного забезпечення можна віднести використання новітніх розробок, своєчасне оновлення матеріально-технічної бази, фінансові заощадження, використання кредитів, запозичення, лізинг, удосконалення логістичної політики. Раціоналізація використання сировини та матеріалів є однією із важливих умов функціонування підприємств в умовах розвитку ринку та в умовах неотехнологічного відновлення. Важливу роль у трансформації матеріальнотехнічного забезпечення на сучасному етапі відіграє перехід до «циркулярності», що сприятиме економії ресурсів у межах виробничих процесів та розширюватиме можливості промислових підприємств». [2, с. 17]

Глобальні зміни, що відбуваються в економіці, вимагають формування концептуального підходу до розуміння такого складного явища, як інноваційний потенціал компанії, що визначає ефективність інноваційної діяльності. Інноваційний потенціал - це сукупність ресурсів, використання яких веде до досягнення переваг і стратегічних цілей, а отже, потребує вдосконалення та розвитку. В умовах глобалізації, що охоплює нові сфери діяльності, посилюється конкуренція не тільки на національному, а й на світовому ринку. Тому українським компаніям доводиться дедалі активніше конкурувати за якістю та технічним рівнем своєї продукції з іноземними компаніями, які мають значні конкурентні переваги в багатьох сферах.

«Стан інноваційного потенціалу підприємства визначається цілісним станом всіх структурних частин його виробничо-господарської діяльності. Інноваційний потенціал необхідно постійно розвивати і підтримувати в динамічному стані, постійно коректуючи відповідно до встановлених термінів» [3]. Ефективне управління інноваційним потенціалом компанії

може бути досягнуто шляхом: максимізації вартості інноваційного потенціалу; збалансованості складу потенціалу залежно від новизни, ризику, ступеня очікуваної прибутковості та тривалості інвестиційного проєкту; визначення стратегічного напрямку проєкту та своєчасного вирішення пріоритетів; оптимізації кількості проєктів з урахуванням обмеженості фінансових ресурсів і можливостей компанії з їхньої реалізації (людські ресурси, науково-технічна інфраструктура), Інвестиційний потенціал розглядається як складний функціональний елемент у системі інноваційної діяльності, що характеризує здатність підприємств залучати необхідний і достатній обсяг інвестиційних ресурсів для реалізації та використання програми інноваційного розвитку в сприятливих умовах, оптимізованих на основі дотримання національних інтересів. У цьому трактуванні інноваційний потенціал функціонально залежить від кількості необхідних ресурсів і реальних умов їх залучення. Ці умови можуть відрізнятися від початкових і мати певні межі доцільності їх залучення. Як міру такої оцінки було запропоновано ввести відношення кількості фактично залучених ресурсів до кількості необхідних ресурсів. Цей відносний показник може бути визначено як параметр у системі управління інноваціями для оцінювання досягнення поставлених завдань і забезпечення врахування певних чинників, що впливають на формування інвестиційних можливостей та їх реалізацію, загалом на конкурентоспроможність підприємства.

Список використаних джерел:

1. Ареф'єва О. В., Сафонік Н. П., Кривенко Є. А. Фактори інноваційного розвитку системи матеріально-технічного забезпечення підприємства в умовах неотехнологічного відновлення. *Modern Economics*. 2021. № 30 (2021). С. 13-20.
2. Смерічевський С.Ф., Ареф'єва О. В., Пілецька С. Т. Формування стратегічних рішень при управлінні змінами на підприємстві. *Бізнес Інформ*. 2022. №6. С. 108–117.
3. Шкуренко О. В. Державно-приватне партнерство як інструментарій підтримки балансу циркулярної економіки: науково-практичні аспекти. *Економічний вісник Дніпровської політехніки*. 2021. 1 (73). С. 236-246.
4. Kuzior, A.; Arefiev, S., Poberezhna, Z. (2023). Informatization of innovative technologies for ensuring macroeconomic trends in the conditions of a circular economy. *Journal of Open Innovation: Technology, Market, and Complexity*, 9 (1), 10-20.